Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL ROSEN.

Citation: Kaalund, H. V.: ”TIL ROSEN.”, i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid70440/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

TIL ROSEN.

Rose, yndige Rose! naar jeg Dig sér,
er det, som Glædens Engel til mig lér,
som Du vilde med barnlig Uskyld spørge:
Menneske, sig, hvor er det muligt at sørge?
Er ikke Jorden grøn og Himlen blaa?
— Skjønne Rose, Du sér ej Skyen derpaa!
Du er saa ung, saa frisk og saa dejlig, Rose!

Livsfro er jeg vel end og ung som Du,
men til Aandernes Verden staar min Hu —
Jordens Syner har forvirret mit Øje;
derfor kommer jeg hid for mig at bøje
over dit Bæger, for at skue deri,
blive ren og nyde den Harmoni,
som omsvæver dit Hoved, dejlige Rose.

Mennesket ligner ved Dig sin Kjærlighed —
lidet Du dog af jordisk Elskov véd:
Solen dier Du og til Naturen hælder
træt din rødmende Kind, naar Dagen kvælder.
Lykkelig Du! Det dunkle Valmueskin,
som udbreder sin Flamme over vor Kind,
det er ej din uskyldige Rødmen, Rose.

O, hvor ofte blev ej i Sang og Digt
taget dit himmelske Navn forfængeligt;
Skjønheds Dronning! aldrig trættes mit Øre
dog af dit Navn i Skjaldenes Sprog at høre.
Uforkrænkelig er Du! Kronen din
funkler herlig med Smaragd og Rubin,
naar af Morgenduggen Du bades, Rose.

Nattergalens Sang og din reneste Duft,
Stjerneskuddet, som glimter i natlig Luft,
ere jo Søstre, dejlige Bobler, som spille
frem i evig Rigdom af Skabelsens Kilde.
Menneskesjælen standser midt i sin Drøm,
ser og længes og bliver saa underlig øm,
ønsker sig selv uskyldig som Du, o Rose.

EFTER MASKERADEN.

Her sidder jeg alene
med Haanden under Kind;
Fra Livets Narrescene
en flygtet Harlekin,